

ELS MEUBLÉES, L'OFICI DE LA DISCRECIÓ

Com fer el salt discretament

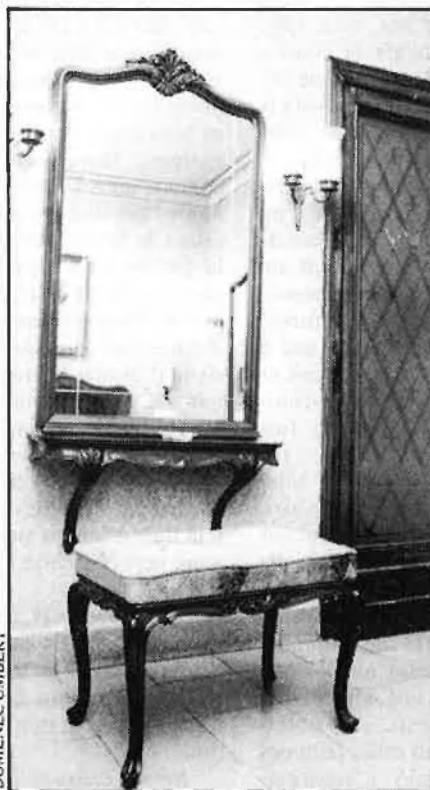
Oberts a tota hora, amb tota mena de serveis i a bon preu, per a joves sense pis o casats amb prudència... els «meublées», on l'empresa ho posa tot, tret del tall.

Assumpció Maresma

Una llarga besada, una mà arran l'entreuix aprofitant la foscor del cinema, una mirada en un sopar de matrimonis amics, carícies telefòniques a mig fer. Molts cossos accelerats de tant refregar-se amb els ulls, els llavis, les mans o amb un desig secret. Per a tanta acceleració no sempre hi ha una eixida gratuïta i còmoda. La discreció pública obliga.

O són joves i no tenen habitacle propi, o són casats amb habitació i parella fixa, o són ajuntats moderns amb prou seny per dir sí però a casa no, o són gent que necessita escenografia. Tot és inventat, i per aquests casos s'han inventat els *meublées*. Oberts a tota hora, amb tota mena de serveis i a tot preu. No són cases de barrets. Als *meublées* l'empresa ho posa tot, menys el tall.

Passa cada dia, per exemple un disabte. Una parella para un taxi al passeig de Gràcia de Barcelona: «A la Casita Blanca». El taxista vol saber si

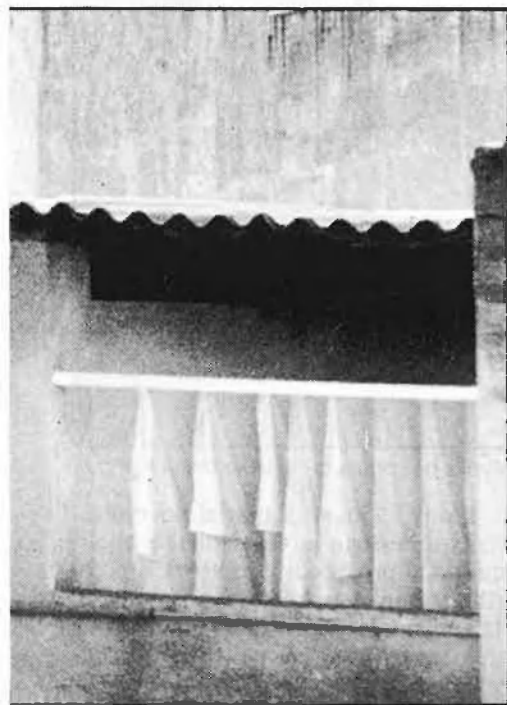
DOMÈNEC UMBERT

ho ha entès bé: «A l'Hotelito del carrer de Ballester». «Sí, sobre Lesseps». El taxista insisteix: «Però, ¿vostès saben on van?». Un sí tímid talla la conversa.

És la una de la matinada i el taxi entra dins el *parking* d'un edifici, una torre de tres plantes, de color gris. Res no indica que allò és un *meublée*. Tan bon punt el cotxe ha creuat la porta sona un timbre. A l'esquerra moltes portes, a la dreta una cortina de lona amb ratlles verdes i negres amaga els cotxes aparcats. Ràpidament, es corren unes altres cortines al davant i al darrere.

Un cambrer vestit de negre amb corbata obre la porta del taxi: «Bona nit, si es volen quedar, s'hauran d'esperar vint minuts, només hi ha una habitació de 2.800 ptes.». «Ens quedem». Mentrestant, se sent un cotxe que arranca. Les cortines del davant voleien, el cortinatge es mou, és un cent vint-i-set beix, no es pot llegir la matrícula. La discreció ha funcionat, malgrat la ventada no programada. El cambrer dóna una propina al taxi i

Dalt, els llençols de la Casita, on s'estenen els pecats del món. Baix, a la dreta, façana exterior.

DOMÈNEC UMBERT

fa passar a la parella cap endins, amb to correcte i amable. Creuen moltes portes posades per assegurar l'anonimat. La norma de la casa és que cap client no pot veure un altre client. «Es poden esperar aquí». No és una sala d'espera. És un escàs mig metre quadrat, totalment hermètic, amb un petit ventilador, un seient d'escai beix i dos cendrers laterals. Tot, tipus seient de tren, però més comprimit.

Xerrameca, una veu d'home i una altra de dona discuteixen: «Si vols, ens n'anem». Passes i portes a dojo. El cambrer torna a aparèixer: «Tenen sort, només s'hauran d'esperar cinc minuts més». La porta es tanca i la claustrofòbia augmenta. El desig acumulat ha deixat empremta a les parets de fusta: «Uff, quina calor; et vull». Passats els cinc minuts, la parella traspasa tres portes més. Finalment, apareix la caixa registradora, col·locada en un racó amagat, en un ambient càlid de tocs rococós. En una tauleta, tabacros i negre i caramels «darling». La professionalitat del *maître* queda demostrada. No diu res, però amb un

gest queda clar que toca posar la mà a la butxaca: «Sí. Només hi ha una habitació de 2.800 ptes. És de les millors, té bany, però és més econòmica perquè és exterior i se sent el soroll del carrer. Tenim, però, habitacions des de 1.000 ptes. fins a 5.800. A partir de 2.800 ja tenen bany, les altres només tenen dutxa. Dissabte i a aquesta hora no es pot escollir. Per triar s'ha de venir abans, millor a la tarda. Els dissabtes i divendres a la nit sempre és ple».

La parella fa cara de circumstàncies: «Si es queden a dormir, m'hauran de deixar el carnet». Els amants es miren, no és pas dormir el que han anat a fer allà. «Per aquest preu quanta estona ens podem quedar?» —«Tot el temps que necessitin». —«Així, no ens quedem a dormir».

Pugen a l'ascensor, el cambrer que els acompanya es manté en silenci. Primer pis, parets de garlandes, dibuixos d'Opisso, paisatges i més portes, ara amb vidres bisellats amb escenes amoroses gravades a l'àcid. A l'habitació, el cambrer de vestit negre, corbata, bigoti cendrós i rostre

L'habitació no és excessivament espaiosa, té el llit al mig i tres miralls ben col·locats. Un de lateral i els altres dos enfront, per projectar el sexe fins a l'infinit. La il·luminació està cuidada. Es pot graduar amb tons blancs i vermells, i es poden fer diferents combinacions ambientals. La llum mínima es pot aconseguir amb el fluorescent vermell situat sota el llit.

Ella prem el botó vermell, sona un timbre durant cinc segons. Al cap d'una estona, se sent el cambrer, que parla a través de l'interfon situat just a fora la cambra. Tenen set, demanen xampany. Mentre el cambrer porta la beguda, els llençols blancs amb les inicials de la casa, CB, brodades en rosa i en blau, comencen a arrugar-se.

Un toc a la porta. El xampany. «Són 2.500 ptes.». A la safata, al costat de les dues copes, dues bosses d'ametlles salades «La Flor Valenciana», i una rosa vermella. Els símbols amb la marca de la casa comencen a fer el seu efecte. El cendrer, la capsa de mistos, un estri de plàstic per barrejar la beguda, les tovalles... tot està marcat com si fos un aixovar de núvia.

A la sala de bany, de rajoles blaves, els detalls continuen: una tovallola blanca i l'altra rosa; això sí, cadascuna marcada amb els colors de l'altra, sabó amb CB daurat i raspall de dents. Una altra vegada el botó vermell. El cambrer diu: «En aquests llocs les aixetes haurien de ser més corrents». Un somriure de circumstàncies i la banyera comença a omplir-se d'aigua calenta, que relaxarà l'escalfor dels cossos.

A les vuit del matí, el botó verd és encès, el fil musical continua sonant, els llençols, rebregats, i la parella, vestida. Un altre cambrer els ve a buscar per acompanyar-los a la porta. A la recepció el quadre de llums grocs, vermells i verds està funcionant. És de dia. A la parada d'autobusos, dos portes més amunt de la sortida de La Casita Blanca, un home espera l'autobús vermell.

I, la capseta de mistos, que ha quedat dins la butxaca, diu: «De sempre, al seu servei». És un sempre amb interrupcions i història. A l'any 1924, el pare de l'actual propietari comprava per 233.034 pessetes la casa torre del carrer de Bolívar, cantonada Balles-

DOMÈNEC UMBERT

amable explica el funcionament de la discreció. A la tauleta de nit hi ha els botons que asseguren l'anonimat total. La C, de color vermell, s'ha de prémer quan es vol el cambrer. La S, de color verd, per a sortir a peu i la T, de color groc, si es vol sortir amb taxi.

ter. Aleshores, era una torre als afores de la ciutat, que assegurava la discreció. Ara és al mig de la ciutat. L'any 1955 s'ampliava el negoci amb la compra de la casa del número 6, del carrer de Bolívar. Així, posaran a disposició de la seva clientela cinquanta cambres, encara que en aquests moments sempre n'hi ha un parell que no funcionen per reformes. La Casita Blanca, conjuntament amb el Pedralbes, és el *meublée* més prestigiós de la ciutat.

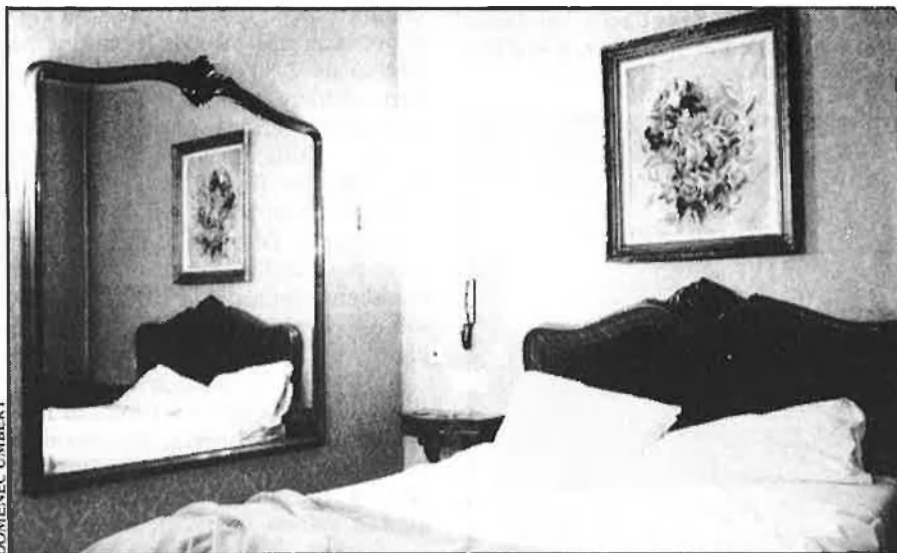
Tots els seus serveis són en català, i les begudes, si pot ser, són sempre del país. El propietari ha vetllat aquests detalls sempre, i com a bon fill del Penedès, serveix cava de la seva terra, encara que els clients en un moment de disbauxa demanin xampany francès.

La clientela dels *meublées* es varia i no exclou ningú. Des dels més joves que no tenen lloc on parar el seu amor, fins a la gent que fa el salt a la seva parella. Els *vips* també van als *meublées*, des dels futbolistes fins als polítics. El secret serà zelosament guardat. Qüestió d'ofici. Les parelles formalitzades sovint entren junts, però també es freqüent per raons òbvies, que l'home i la dona entrin i sortin per separat.

La primera visita als *meublées* sempre està envoltada de misteri, vergonya i nerviosisme. Una vegada comprovada la naturalitat amb què tot-hom fa la seva feina, la gent agafa confiança i fins i tot se sent a dir, «Ja ho veu. Una altra vegada aquí. ¿Com anem?» Es pot dir que els *meublées* són llocs de clientela fixa.

Als *meublées* clàssics no es permeten barreges. Si hi van dues parelles que volen fer un *ménage* a quatre, els envien per parelles a plantes separades.

Per a la gent que necessita esceno-

DOMÈNEC UMBERT

¡ Miralls per projectar el sexe fins a l'infinit.

DOMÈNEC UMBERT

grafia el Pedralbes era ideal abans de ser reformat. Cada habitació tenia una ambientació diferent: «l'egípcia», «Nueva York bajo la lluvia». Vaja, que es podia fer l'amor a Barcelona amb gratacels pintats a les finestres i aigua esquitxant. Actualment, aquests local és un dels que té la decoració més moderna.

L'any 1956, en signar el govern espanyol la carta internacional d'abolició de la prostitució, molts dels prostíbuls van passar a ser *meublées*. D'aquí ve la confusió del nom, tot i que encara ara, en alguns també posen la senyora, però és poc freqüent.

De l'any 1972 al 1975, van ser clausurats també la majoria de *meublées*. Aleshores va ser quan el periodista Huertas Claveria va fer un article parlant del tema on deia: «Un bon nombre estaven regentats per vídues de militars». El periodista es va passar un any a la presó. En el mateix article Huertas parlava, l'any 1975, del *meublée* La Fransa, de Poble Sec. Estava clausurat i els veïns el reivindicaven com a centre cívic. Actualment, la Fransa continua sent un *meublée*, i té 70 habitacions al servei dels seus clients.

A partir del 1976, van anar obrint de nou les seves portes. Mentrestant, però, els progrés de Barcelona feien servir les cel·les de Montserrat amb el mateix fi. Eren igual de discretes. □

Dormiu amb...
Matalaf-Coixí

Carretera Nacional 340, s/n.

LA LLOSA DE RANES (VALÈNCIA)

Telèfons (96) 223 01 00 (3 línies)